

'Onder de Boschboom'

Gemiddeld

Of het nu komt doordat ons straatbeeld steeds meer bepaald wordt door mensen met overgewicht, of dat het komt door alle programma's op televisie die over afvallen, afslanken en fit worden gaan, weet ik niet, maar een ding is zeker. Iedereen praat over gezonde voeding en over de talloze diëten die we kunnen volgen. En of we daar nu wel of niet aan mee willen doen, het wordt je zowat door de strot geduwd.

Persoonlijk houd ik me daar helemaal niet mee bezig, gewoon omdat ik het niet nodig vind. Maar onlangs kwam ik erachter dat mijn omgeving daar heel anders over denkt.

Waarschijnlijk vraagt dit om een toelichting.

Niet al te lang geleden had ik behoorlijk last van een buikvirus. Wie kent het niet. Ik zal u de onsmakelijke details besparen, maar het waren lange blij-vooral-bij-het-toilet-in-de-buurt-dagen. Zelfs een slokje water werd niet geaccepteerd door mijn zieke, verkrampde lijf.

Gebeurde zoiets in het verleden, dan kon ik op vriendelijke meelevende woorden van mijn vrienden en kennissen rekenen. Maar ja, tijden veranderen en zo dus ook de reacties van de mensen om me heen.

"Een virus? O dan val je wel lekker af."

En nee, dat heb ik niet een of twee keer te horen gekregen, maar misschien wel tien keer. Heel even, dan ook echt maar heel even, begon ik zelfs te twijfelen.

Al mijn leven lang ben ik een gemiddeld persoontje. Een gemiddelde basisschool leerling met een gemiddelde CITO-score. Gemiddelde gym-prestaties. Met geen mogelijkheid klom ik over de hoogste sport van het klimrek, maar met hardlopen was ik een van de snelste. Zo had ik dan toch weer een mooi gemiddeld cijfer. Handvaardigheid was aan mij niet besteed, maar tekenen kon ik als de beste. Dus creatief gezien toch weer gemiddeld.

Laat me niet zingen, want de klanken die door mijn mond naar buiten komen zijn niet om aan te horen. Maar kletsen kan ik stukken beter. Zo zorgt zelfs mijn stemgeluid voor een leuk gemiddelde. En zo kan ik nog wel even doorgaan.

Wat mijn uiterlijk betreft, dat is gewoon gemiddeld. Maar doordat ik er zelf zo tevreden mee ben scoor ik gevoelsmatig bovengemiddeld. En ook dat wordt dan weer gecompenseerd door het een of ander wat volgens de norm niet helemaal klopt.

Maar wat is dan die norm? De gemiddelde damesconfectiemaat in Nederland is 42, daar blijf ik wel onder hoor. De gemiddelde schoenmaat is 38 en zelfs daar blijf ik ruim onder. Dus wat is dan die norm? En wat willen we zelf? Willen we er op 50-jarige leeftijd nog uit zien als iemand van 35? O ja hoor, ik ken ze wel. Mensen die krampachtig aan een jeugdig uiterlijk proberen vast te houden. Moeders die de jurkjes van hun dochters dragen en niet in de gaten hebben dat ze zwaar voor joker lopen. Vaders die naar de sportschool gaan in de strakke shirts van hun zonen en zich ook niet realiseren dat ondanks dat het vetrandje wel mag, je het toch beter kunt camoufleren. Natuurlijk is het mooi dat je ondanks een bepaalde leeftijd op gewicht en in vorm blijft. Heel wat anders is het gesteld met de jonge mensen die mee doen aan televisieprogramma's en soms wel 70 kilo of meer moeten zien kwijt te raken.

En ik snap dan ook wel dat wanneer deze mensen last zouden hebben van een blij-vooral-dicht-bij-het-toilet-in-de-buurt-virus je tegen hen kan zeggen: "O fijn, dan val je af."

Maar ik ben gewoon gemiddeld en daar ben ik meer dan gemiddeld tevreden mee.

Gemiddelder kan haast niet.

Monique Gloudemans

Cultuurhistorische Vereniging De Boschboom biedt columnisten een podium om op persoonlijke titel onderwerpen die met de Bossche cultuur te maken hebben uit te diepen. Belangstellenden kunnen zich voor meer informatie wenden tot het secretariaat, telefoon: (073) 6446783 of www.boschboom.nl